

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB11 : 1849-05-04

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB11 : 1849-05-04", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb11-txt-shoot-n8.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB11:8

d. 4. Mai.

NB.

Der har dog været skrækkelig meget Tungsind i alle de mange Tanker angaaende min Forfatter-Virksomhed, hvormed jeg har plaget mig i den senere Tid.

Men Tingen er, jeg har villet være saa skrækkelig klog – istedetfor at troe og at bede. Jeg skulde betrygge mig min Fremtid, og saa sidde i Fjernhed og – digte. O, pfui! Nei Gud sørger nok. Og en »Digter« mere er det sandeligen ikke Tiden behøver. Og paa den Maade vilde jeg glemme: at tragte først efter Guds Rige: først et Levebrød, en Stilling (som jeg maaskee slet ikke duer til) – og saa digte.

Derfor har jeg lidt saa forskrækkeligt. Det er min Straf. Jeg har ogsaa lidt, fordi jeg ikke har villet binde mig, men holde mig løs, og gyse tilbage for det Afgjørende.

Deraf saa al denne hypocondre Sludder, om at jeg skulde i noget Skrift have sat mig selv for høit, Noget som er min Sjel saa fremmed.

Og hvortil denne Reisen? Mit Liv er dog engang mærket saaledes, at et Forsøg paa at blive glemt, er frugtesløst; og naar jeg var kommet til Udlandet, vilde jeg vel plages af den Tanke, at min Reise var en Flugt, en Feighed.

Nu er just Øieblikket – jeg kan lade det gaae over; men saa er der en Evighed til at angre, at jeg lod det gaae over; og saa bliver jeg saaledes svækket, at jeg ikke bliver Menneske mere.

Nu udgaaer de to Afhandlinger: har et Menneske Lov til at lade sig ihjelslaae for Sandheden? og om Forskiellen mellem et Genie og en Apostel, men anonymt. Idag d. 5te Mai bleve de sendte til Gjørdvad.

Før har jeg dog været lettere; men denne Gang har Klogskaben spillet slemt op med mig. Det forstaaer sig, mit Livs Gang bliver ogsaa sværere og sværere – især piner det Oeconomiske mig.

Lader jeg dette »Øieblik« gaae forbi, saa er hele Productivitetens Point og Stilling tabt, saa overvælder anden Udgave af » *Enten – Eller*« det Hele.

Men jeg har villet spille Herren, selv styre, ved hypocondre Udflugter retfærdiggjøre mig for Gud, og saa tage det mig Forundte næsten som en blot Nydelse.

